

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, wearing a dark blue shirt, and the woman is on the right, wearing a shimmering, sleeveless dress. They are standing in front of a large window that looks out onto a city at night. The lighting is soft and intimate.

Louise Fullerová
Stvrzeno
polibkem

LOUISE FULLEROVÁ

STVRZENO
POLIBKEM

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc Vám přináším opět dva příběhy, které jsou provázány s osudy postav, s nimiž jste se už seznámila. Ve Sladkém životě je to kniha pojmenovaná Následky jedné noci od Jackie Ashendenové, která bezprostředně navazuje (po pravdě řečeno se dokonce odehrává souběžně) na příběh s názvem Vrátil jsem se!, který vyšel minulý měsíc. V červnu jste se mohla dozvědět více o osudech jedné z dcer domorodého nigerijského krále v povídce Jadesoly Jamesové Líbánky na Seychelách, jejíž mladší sestra je hrdinkou knihy Princezna, kterou potřebuje, kterou si můžete přečíst tento měsíc.

Takovými společnými motivy všech šesti příběhů jsou ale vztahy dětí a rodičů – a prakticky vždy jsou to rodiče, již se v povídkách na svých dětech nějakým způsobem provinili. Další rovinu pak představuje motiv odpovědnosti za někoho. Taková odpovědnost může být sice krásná věc, když je jí ale moc, dokáže hrdinům pěkně svázat křídla. Přesvědčte se o tom ale sama!

S láskou

Váš Harlequin

Louise Fullerová

**STVRZENO
POLIBKEM**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Maid for the Greek's Ring

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9405-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9406-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9407-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Svatební apartmá v legendárním hotelu Stanmore v londýnské čtvrti Mayfair bylo určitě tím nejkrásnějším pokojem, jaký kdy Effie Priceová viděla. A rozhodně patřilo i k těm nejdražším, ačkoliv Královské apartmá o patro výš bylo ještě dražší. Jedna jediná noc by v něm přišla na více než na polovinu jejího ročního platu pokojské.

V zrcadle zahlédla svou úhlednou uniformu, jednoduché černé šaty se slušivou bílou zástěrkou, a to jí připomnělo, že je placená za to, aby tady uklízela, a ne se jen nadšeně rozhlížela kolem.

Bylo však dost těžké neobdivovat nádherný, krémově zbarvený obývací pokoj. Effii připadal tak obrovský, že by v něm bez potíží přistálo snad i malé letadlo. Na stropě se třpytily křišťálové lustry a ručně vyrobený nábytek z masivu dokresloval celkovou atmosféru luxusu. Ale i tak... *Stála by svatební noc v tomto apartmá za tak astronomickou sumu?*

Přejela rukou po mramorové římse krbu a povzdechla si. V jejím případě to byla stejně pouhá řečnická otázka. Nejen kvůli tomu, že měla vždy dost hluboko do kapsy, ale už jí bylo dvaadvacet a neměla dosud ani jeden vážný vztah.

„Á, tady jsi. Nemohly jsme tě najít...“

Effie zvedla ze země hromádku použitých ručníků a ohlédla se přes rameno. Její dvě nejlepší kamarádky, pokojské Janine a Emily, nakukovaly do dveří.

Janine natáhla ruku, vzala si od Effie ručníky a hodila je do koše na špinavé prádlo. „Jdi už. My to doděláme.“

Effie zavrtěla hlavou. „To je v pořádku. Už to skoro mám.“

V duchu si odškrtávala seznam úkolů.

Postel s nebesy byla dokonale ustlaná. Dřevěný nábytek naleštěný, minibar i psací stůl doplněné, vana i umyvadlo se čistotou jen blýskaly, miniaturní toaletní potřeby již doplnila, ručníky vyměnila za čisté, zrcadla se leskla...

„Už musím jenom vyluxovat.“

„To nech na mně.“ Emily přistoupila k vysavači. „No tak, Effie. Dnes máš přece svůj velký den!“

Effie cítila, jak se jí svírá žaludek. *Můj velký den.*

Znělo to jako téma nudné školní slohové práce. Effie nejistě vydechla. Ráda si v hlavě vymýšlela příběhy a představovala různé děje.

Tento *konkrétní* velký den však neexistoval jen v jejích představách. Odehraje se naživo už za hodinu.

Cítila, jak ji zalila vlna paniky i vzrušení. Už odmalíčka snila o tom, že bude mít vlastní parfumerii. Její matka Sam pracovala z domova jako kosmetička a chodilo k ní hodně zákazníků. Když Effie pozorovala, jak jim v matčině péči mizí vrásky kolem očí, připadalo jí, jako by matka kouzlila.

A stejný půvab pro ni měla i výroba parfémů. Nejen samotný proces přeměny surovin v jedinečnou vůni, ale i onen magický účinek, jímž vůně působila na člověka, který ji měl na sobě, stejně jako na lidi kolem. Parfém dokázal změnit náladu, navodit pocit štěstí, přitažlivosti i síly.

Ale nešlo jí jen o to, aby měnila k lepšímu životy cizích lidí. Toužila především i po tom, aby si její matka už konečně nemusela dělat starosti o peníze.

A dnes již má svůj sen konečně na dosah ruky.

Cítila, jak ji celé tělo svrbí nervozitou i vzrušením.

Pořád tomu ještě nemohla úplně uvěřit, ale pokud schůzka dopadne dobře a banka jí odsouhlasí půjčku, tak jí do osmačtyřiceti hodin přijdou na účet peníze a začne jí nový život. O dvě minuty později už kráčela chodbou, ale po chvíli se zastavila, sundala si brýle, které jí začaly dost nepříjemně tlačit, a jemně si masírovala bolestivý otlak. Vtom z výtahu vystoupil vysoký muž a vedle něj se klopýtavě potácela nějaká žena. Přidržovala se jeho paže, jako by to byl záchranný kruh. Hosté v této části hotelu byli buď bohatí, nebo slavní. A personálu bylo od vedení důrazně doporučeno, aby se vyhýbal očnímu kontaktu i jakékoliv konverzaci. Effie proto sklopila oči a snažila se projít kolem nich co nenápadněji u stěny chodby.

„Tady to není, musíme se vrátit,“ řekl najednou muž své společnosti hlasem, jenž Effii tak ohromil, že mimoděk zůstala stát na místě a na pažích jí naskočila husí kůže.

Lidských hlasů si obvykle nijak zvlášť nevšímal, byly pro ni nezajímavé. Okolní svět vnímala spíše jinými smysly – odjakživa ji neuvěřitelně fascinovalo, jak věci voní a chutnají. Ale hlas tohoto muže se nedal jen tak ignorovat. Byl sytý, hluboký, s dráždivě proměnlivým přízvukem.

Kdyby to byla vůně, pomyslela si zasněně, byla by to směs tabáku a levandule s jemným nádechem vůně hořkých mandlí, skořice a vanilky, jako voní cukrářské fazolky tonka.

Podívala se na jeho tvář a všimla si hustých tmavých vlasů, ostře řezaných rysů, jemně zlatavé pleti i smysluplně tvarovaných úst a modrých očí. Nejmodřejších, jaké kdy viděla.

Jednoznačně to byl ale nejúžasnější a nejatraktivnější muž, jakého kdy viděla!

Úplně se jí z něj zatočila hlava a kdyby se nepřidržela stěny, málem by se skácela na zem.

Muž na ni ale ani nepohlédl a oči měl jen pro mladou

ženu vedle sebe. Effie mu to ovšem nemohla mít za zlé, protože ať už ta žena byla kdokoliv, krásou se mu bezesporu vyrovnala. Měla nádherně štíhlou postavu, dlouhé nohy a hřívu lesklých blond vlasů. Působila podobným dojmem jako ušlechtilí plnokrevní koně v paddocku před dostihem. Effie se v koních vyznala, sledování dostihů v televizi bylo totiž velkou zálibou jejího otce.

Vzpomínka z dětství se v ní rozburácela stejně silně, jako by to byla dunící kopyta koní, střemhlav uhánějících po dostihové dráze. Otrásla se. Ne. Její otec byl to poslední, na co teď chtěla myslet! Vzpomínky na něj by v ní jen vyvolaly pocit bolesti a bezmoci, a to si teď nemohla dovolit. Potřebovala být silná. Nebo si tak alespoň připadat.

Jenže to nebylo nic lehkého, když je člověk tak bezvýznamný a obyčejný jako ona. A lehkou zapomenutelný.

„Vidíš? Vystoupili jsme ve špatném patře. Musíme zpátky do výtahu.“

Muž ustoupil dozadu do otevřených dveří výtahu a táhl za sebou i onu ženu. Pak se obrátil k panelu s tlačítky pater, pootočil hlavu a pohlédl jasně modrým pohledem přímo do Effiinych očí. Jeho elektrizující pohled na ni zapůsobil tak silně, až téměř zavrávala. Stěny kolem ní se zachvěly a zmizely. Všechno kolem ní pozbylo na významu. Stála na místě, jež nepoznávala, a věděla jen to, že se její tělo chvěje divokou, závratnou a bezejmennou touhou po... *Touhou po čem?*

Dveře výtahu se pomalu zavřely.

Effie si nasadila brýle, zadívala se na svůj odraz v naleštěných ocelových dveřích výtahu a v nitru se jí rozhostila panika a zmatek. Neměla ponětí, jak by na tu otázku měla odpovědět. Jaká touha jí teď proudí v žilách... Jak by to také mohla vědět? Neměla ten pocit s čím srovnat.

Ne, že by jí vadilo, že je ještě panna. Vlastně cítila

spíš úlevu, hlavně když její kamarádky šlely z dalšího rozchodu. A kvůli nešťastnému manželství svých rodičů mohla jen těžko věřit v lásku a oddanost. A co se týče sexu – zatím prostě nepotkala toho pravého. A naštěstí ani toho nepravého.

Nebylo to však jen její tichou a uzavřenou povahou. Kvůli péči o matku měla jen málo příležitostí k běžnému společenskému životu mladých lidí. Sex, intimita a vztahy ji tak víceméně minuly a kromě několika neobratných polibků na silvestra se ještě nikdy žádného muže nedotkla jinak než přátelsky. A ani jí se ještě žádný muž nikdy nedotkl. Zvláštní ale bylo, že pohled toho muže z výtahu jí však jako dotek připadal. Jako skutečný a velmi *intimní dotek*.

Effie zavrtěla hlavou, přinutila se přestat myslet na podobné hlouposti a dál spěchala chodbou.

V přízemí se rychle podívala na hodinky. Na převlečení sice měla ještě dost času, ale když v uniformě procházela hlavní částí hotelu, tak ji jako obvykle zastavilo pár lidí, aby se zeptali na cestu do restaurace nebo k výtahu. Trvalo jí proto dalších dvacet minut, než se konečně dostala dolů k šatnám.

Musela si už pospíšet. Vyhnula se hloučku hostů a zamířila k jednomu z bočních vchodů. Za chůze si rozepnula zástěru, rozpustila drdol a stáhla vlasy do culíku.

Na převlékání už bylo pozdě, ale vlastně to ani nijak nevadilo. V bance věděli, že dělá pokojskou, a ona se za svou práci nestyděla. Přesto, že bylo na světě dost lidí, kteří při pohledu na její uniformu viděli jen pokojskou, a ne člověka.

Na chvíli se zasnila.

Kéž by vypadala jako ta žena z výtahu! Dokonale upravená a sofistikovane elegantní. Místo toho však vypadala dost nezajímavě, byla až moc hubená, měla fádni hnědé vlasy a nezajímavé hnědé oči v laciných brýlích s hnědými obroučkami.

Ovšem na druhou stranu, kdyby byla sofistikovane

elegantní, tak by možná byla až příliš okouzlená vlastním vzhledem a nezajímalo by ji už vymyšlení nových parfémů. A ona přitom výrobu parfémů milovala nade všechno. Vůně pro ni znamenala mnohem víc než jen součást outfitu. Byla to pro ni vstupenka do úžasného světa daleko za čtyřmi stěnami jejího malého bytu.

Ano, vstupenka do úžasného světa! Pocítila najednou příval nadšení, stejně vzrušujícího a silného jako všechny parfémy, které dosud vytvořila. A když vykročila do jasného jarního rána, na rtech se jí objevil slabý úsměv. Možná by to s tou vstupenkou měla napsat do své žádosti o půjčku. Ano, rozhodně to tam ještě doplní. Musí si rychle napsat do mobilu poznámku –

Mobil!

Vyděšeně sebou trhla, šklubnutím za zip otevřela tašku a rychle ji prohledala. Po mobilu ale nebylo ani stopy. Musela ho zapomenout v šatně ve skřínce. Bez něj se ale do banky nedostane! Neměla vůbec orientační smysl a v Londýně bylo naprostou ztrátou času žádat kolemjdoucí o pomoc, protože se z nich skoro vždy vyklubali turisté.

Nedalo se nic dělat, musela se pro něj vrátit.

To bych měla v pohodě stihnout, říkala si. Do banky to jsou jen dvě stanice metrem a pak kousek pěšky. A na schůzce měla být až za dvacet minut.

Spěchala ulicí zpět k bočnímu vchodu do hotelu, najednou však ztuhla leknutím. Těsně vedle ní totiž u obrubníku zničehonic bezhlučně, ale dost rychle zaparkovalo obrovské černé SUV. Effie zůstala stát a snažila se vzpamatovat z toho velkého leknutí.

Vtom se otevřely dveře hotelu a vyšel z nich muž, po jehož boku stáli dva statní muži v černých oblecích. Očima v elegantních slunečních brýlích pozorně sledoval mobil v ruce. Ani nemusel sundávat tmavé brýle, aby věděla, že jeho oči jsou modré.

Byl to ten muž z výtahu a s očima dál upřenýma na displej mobilu mířil přímo její směrem. Na několik

vteřin zaváhala. Věděla, že by měla rychle uhnout, ale tělo měla po předchozím leknutí ještě celé ztuhlé. Nakonec se na poslední chvíli pokusila ustoupit stranou, ale to už bylo pozdě. Letmo zblízka zahlédla detail širokého mužného hrudníku v modré košili, zamračený výraz a hned na to jí z ramene spadla taška. Náraz mužových pevných svalů jí téměř vyrazil dech.

„Ach, moc se omlouvám!“ omluvila se automaticky a trochu zavravorala. Nebyla to sice její vina, ale podle hotelových pravidel měli v podobných případech nárok na omluvu vždy jen hosté. Muž z výtahu se instinktivně a rychle natáhl a přidržel ji za loket, aby oba neupadli.

Cítila, jak se pod tím tmavým a dokonale padnoucím oblekem skrývá živočišná vitalita, síla a divokost, díky níž si teď připadala tak zvláště zmatená.

„Kdybyste se pořádně dívala, kam jdete, tak byste se mi nemusela omlouvat,“ řekl příkře a zadíval se na ni tak, že v jejím těle vyvolal pocit napětí i uvolnění zároveň. Přistoupil o krok blíž a jemně poklepal na skla jejích brýlí. „Možná byste si měla zajít k očnímu, aby vám dal silnější skla.“

Effie se na něj podívala a zčervenala. Nejen kvůli jeho nespravedlivé poznámce, ale i kvůli drzé důvěrnosti, s jakou se k ní choval.

Uvolnila loket z jeho sevření. „Vlastně jste do mě vrazil vy, pane...“ podotkla a čekala, až se jí představí.

„Kane,“ řekl nakonec. „Achileas Kane.“

To jméno se vznášelo ve vzduchu kolem ní jako jedna z těch třpytivých vážek, které občas vídala u jezera Serpentine, když šla po práci na procházku do Hyde Parku. Zachvěla se. Achileas... podle Achilla, největšího válečníka starověkého Řecka, legendárního hrdiny z Tróje. Hrozivého. Nemilosrdného. Neúprosného.

Achileas, host z Královského apartmá hotelu Stanmore.

„Snad bych i já mohl vědět vaše jméno...?“

Tón jeho hlasu byl zdvořilý, ale skrýval se v něm zároveň i výrazně velitelský podtón.

„Effie Priceová.“ Ucítla, jak na ni pohrdavě pohlédl třpytivýma modrýma očima, a proto rychle dodala: „A jak už jsem řekla, to vy jste do mě vrazil. Takže možná to nakonec nebudu já, kdo by si měl zajít na oční.“

Úplně cítila, jak se jí zatajil dech, když se jeho zorničky zaleskly jako dva paprsky majáku na temném moři. Všechno kolem ní utichlo, nevnímala nic jiného než tlukot svého srdce.

Začala si připadat nesvá a potřebovala uniknout před jeho pronikavým modrým pohledem. Rychle se proto sehnula, aby zvedla ze země svou tašku. Muž byl však rychlejší, a když se oba zase narovnali, držel tašku tak, aby na ni nedosáhla.

„Takže nakonec je to snad moje vina?“ zeptal se kousavě.

Popadl ji vztek. „Ano, přesně tak. A když už jsme u toho, беру zpět svou omluvu,“ dodala, když se trochu vzpamatovala ze všech těch nezvyklých pocitů. To, že vypadal jako řecký bůh, ještě neznamenal, že se tak může chovat! Házet očima hromy a blesky a pohrdavě se nad ní tyčít tmavém obleku!

„Co prosím?“ Podíval se na ni, jako by ji viděl poprvé. A možná tomu tak i bylo. Většinou ji lidé přehlíželi, tak proč by tomu teď mělo být jinak?

„Říkala jste, že berete zpět svou omluvu?“ řekl tím zvláštním hlasem, ale její pozornost teď upoutala spíš jeho ústa, která se v jednom koutku stáčela nahoru do zvláštního tvaru. Jako by to byl háček, na němž ji zasekl jako nějakou bezmocnou rybu a táhl ji do neznáma.

Při těch myšlenkách se jí opět zmocnil divný pocit a málem uhnula pohledem. Ale vzpamatovala se z toho. „Ano, беру!“ řekla a snažila se, aby se jí moc nechvěl hlas. „Proč bych se měla omlouvat za něco, co jsem neudělala? Jen jsem se v první chvíli snažila být

zdvořilá. Ovšem ve skutečnosti byste se měl omluvit vy mně!“

No to snad nemyslí vážně!

Achileas Kane se zadíval na drobnou dívku, která před ním rozhořčeně podupávala o zem špičkou boty, a na chvíli zapřemýšlel, jestli se nepřeslechl.

Říci, že měl špatnou náladu, by ani zdaleka nevystihovalo to, jak se cítil. Bylo to totiž ještě mnohem horší. Všechno začalo špatně hned ráno, když konečně odešli z Nikova večírku.

Oba. Spolu. Zlobně sevřel čelist. Na večírek dorazil předchozího dne sám, bez Tamary, a rozhodně s ní neměl v plánu ani odcházet. Jejich předchozí dvouměsíční vztah byl čistě fyzickou, i když oboustranně uspokojivou záležitostí. Ukončil ho sice už před dobrým půl rokem, ale z nějakého nepochopitelného důvodu se Tamara včera večer rozhodla, že jejich vztah ještě ani zdaleka neskončil, ba naopak, že by bylo dobré ho pojmout mnohem vážněji. Pak se strašně opila a bylo jí hrozně špatně. A celou tu dobu se ho držela za ruku jako klíště, takže nakonec bylo jednodušší ji prostě odvézt do hotelu a nechat ji, aby se z toho vyspala.

Když jí ale pak v apartmá oznámil, že on sám musí někam odjet, začala se vztekat a nadávat mu nejen v angličtině, ale i v ruštině. A když ani potom nezměnil plány, začala mu dokonce vyhrožovat, že zavolá svému otci.

Oleg Ivanov byl ruský oligarcha, bohatý jako sám Krésus. Nedávno provdal svou nejstarší dceru za technologického miliardáře a podobné ženichy teď hledal i pro svoje dvě mladší dcery.

A bude muset hledat dál! Achileas manželství v žádném případě neplánoval. Stejně nechápal, proč se vůbec lidé berou, když každé druhé manželství končí rozvodem.

A nic by na tom nezměnilo ani tisíc manželských slibů slavnostně vyslovených před tisícem svatebčanů.

Věrnost byla iluze, uměle vykonstruovaná společností, a nikoliv biologicky daná realita. Jako nechtěný a neuznaný nemanželský syn rejdařského magnáta Andrea Alexia už o tom věděl své.

V hrudi ho bodla známá nepříjemná bolest. Někdy měl pocit, jako by měl místo srdce jen mučivě tichou prázdnotu, kterou nikdy nedokáže nic naplnit. Ale cítil to tak odjakživa a s pocitem, že je nechtěný a zbytečný, se už naučil žít.

Ale teď dostal šanci to změnit.

Navzdory manželské nevěře byl jeho otec tradičním řeckým mužem a patriarchou jedné z nejstarších řeckých rejdařských rodin. A když nedávno vážně onemocněl, začal se tvářit v tvář smrti zabývat svým odkazem a životním dílem. Tím, co po sobě zanechá.

Jenže bez legitimního pokrevního mužského dědice to moc nešlo, a tak byl ochoten přijmout do rodinného klanu svého nemanželského syna. Po dvaatřiceti letech, čtyřech měsících a deseti dnech se Andreas rozhodl, že chce, aby byl jeho jediný syn součástí posledních týdnů či měsíců jeho života.

Achileas se už jako malé dítě dozvěděl, že Richard Kane nebyl jeho pravým otcem, a proto donekonečna snil o setkání s mužem, který jím *byl*. Když k tomu však došlo, realita se od jeho snů snad už víc lišit nemohla. Bylo to jako setkání s cizím člověkem. S chladným neznámým patriciem.

S tím rozdílem, že mu teď tento cizinec sliboval něco, o co měl Achileas velký zájem. Legitimitu původu a přijetí do bohaté a vážené rodiny.

To vše ale pod jednou podmínkou.

Požadoval, aby se jeho jediný syn usadil a oženil. A – ačkoliv to bylo spíše naznačeno než nějak oficiálně vysloveno – aby zplodil dědice, kteří by zajistili pokračování rodu Alexiů.

Achileas na chvíli zatajil dech. Kéž by to bylo tak snadné!